

РЕШЕНИЕ

№ 4828

гр. София, 14.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 16.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова
Николай Димитров**

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **1265** по описа за **2023** година докладвано от съдия Радина Карамфилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба на П. Л. А., ЕГН [ЕГН], с адрес:[жк], [жилищен адрес] [населено място], чрез адв. Б. В. В., срещу Решение № 3091 от 09.08.2022 г. по н.а.х.д. № 4172/2022 г., НО, 108-ми с-в на СРС, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 21-4332-015613/2021 г., издадено от началник сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

С жалбата се релевират доводи за неправилност на атакуваното съдебно решение поради допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила и нарушение на материалния закон. Възражава се срещу използването като доказателство на скица, предоставена от „Географски информационни системи – София“ ЕООД. Твърди се, че не е доказано местоположението на мобилната система за контрол на движението, с която е установено нарушението, както и че то е извършено в населено място. Излагат се доводи за недоказано авторство на нарушението. Оспорва се приложеният ред за налагане на наказанието с издаване на наказателно постановление вместо с електронен фиш. Претендира се приложение на разпоредбите на чл. 28 от ЗАНН относно маловажен случай на нарушение. Иска се отмяната на съдебното решение и на потвърденото с него наказателното

постановление.

Поддържа жалбата чрез писмено становище от 07.03.2023 г. и в съдебно заседание, при което се явява адв. В..

Ответникът – началник сектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, не се явява и не се представлява.

Софийска градска прокуратура се представлява от прокурор П., която намира касационната жалба за неоснователна, а съдебното решение – за правилно, и моли да бъде оставено в сила.

Административен съд София - град, XXII касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63в ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

При извършената служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав, намира обжалваното съдебно решение за валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу оспореното наказателно постановление, не са изтекли, както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

От фактическа страна въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства районният съд е приел за безспорно установено следното:

На 08.05.2021 г. в 12:59 часа в [населено място] П. Л. А. управлявал собствения си лек автомобил марка „БМВ“, модел „320Д“ с рег. [рег.номер на МПС], движейки се по [улица], с посока на движение от [улица]. Срещу № 2 на [улица]мобилна система за видеоконтрол на нарушенията на правилата за движение по пътищата тип TFR1- М с фабричен номер на устройството № 506 заснела посоченото моторно превозно средство, като отчела скорост на движение на същото от 112 км/ч, при ограничение на скоростта от 50 км/ч., валидно за населено място, за което бил заснет клип № 24388.

На 09.07.2021 г. А. депозирал декларация по чл. 188 от ЗДвП, в която вписал, че на 08.05.2021 г. около 12:59 часа лично е управлявал собствения си лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС]. На същата дата Г. П. М., заемащ длъжност „младши автоконтрольор“ към ОПП на СДВР, съставил срещу него акт за установяване на административно нарушение с бл. № 665916/09.07.2021 г. за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Актът бил предявен на касатора, който го подписал без възражения. Такива не постъпили в законоустановения срок по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН.

Въз основа на така съставения АУАН и при идентично описание на фактическата обстановка и правната квалификация на нарушението на 27.07.2021 г. началник сектор „Административно обслужване“ при ОПП - СДВР издал наказателно постановление за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, с което на касатора на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 от ЗДвП били наложени административни наказания „глоба“ в размер на 750 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 месеца. Препис от същото бил връчен на А. на 09.08.2021 г. и на същата дата била депозирана жалба срещу него.

СРС е събрал доказателства относно техническата изправност на системата за контрол на движението, от които се установява, че на 24.02.2010 г. в регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване, воден при Български институт по метрология, под № 4835 е вписана мобилна система за видеоконтрол на нарушенията на правилата за движение по пътищата TFR1- M със срок на валидност до 24.02.2020 г. На 30.10.2020 г. устройство от посочения тип средство за измерване с фабричен номер 506/10 преминало последваща периодична проверка за техническа изправност, за което бил съставен Протокол от проверка № 4-38-20/30.10.2020 г.

Съдът е приел, че наказателното постановление е издадено от компетентен орган, при спазване на процесуалните правила, след установяване по надлежния ред чрез използване на изправно техническо средство на извършено нарушение с правна квалификация по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Освен това е приел за доказано чрез представените по делото писмени доказателства мястото на извършването му и неговото авторство.

Тези мотиви на СРС напълно се споделят от настоящия касационен състав.

Настоящото производство е във връзка с Решение № 2115/30.03.2022 г., с което е отменено решение № 3292/04.11.2021 г. на СРС, НО, 96 състав, постановено по НАХД № 11805/2021 г., и делото е върнато за ново разглеждане на друг състав на СРС с дадени указания от касационната инстанция за установяване дали GPS координатите, посочени в разпечатката от паметта на техническото средство, с което е установено нарушението, съвпадат с посочения в АУАН и НП административен адрес.

При повторното разглеждане на делото районният съд е изпълнил указанията на касационната инстанция. Както правилно е посочил в мотивите на решението съдът, представената от „ГИС – София“ ЕООД скица е годно доказателство относно местоположението на системата за автоконтрол и съответно мястото на извършване на нарушението, тъй като дружеството има качеството правоспособно лице да изпълнява дейности по кадастър и е вписано в публичния регистър на правоспособните лица по чл. 56 от ЗКИР, воден при АГКК, поради което предоставените от него данни следва да се считат за достоверни. Дори да има известно разминаване, то от представения снимков материал е видно, че нарушението е заснето в строителните граници на населено място, поради което се потвърждава описаната в акта и НП фактическа обстановка, която правилно е възприета и от СРС.

На следващо място, по възраженията относно изправността на техническото средство за контрол следва да се посочи, че съществува трайна практика на АССГ по приложението на чл. 30, ал. 5 от Закона за измерванията в този случай. Съгласно последната норма, когато срокът на валидност на одобрения тип е изтекъл, намиращите се в употреба средства за измерване, които отговарят на одобрения тип, се считат от одобрен тип. По делото е представено удостоверение от 24.02.2010 г., че използваната система представлява такава от одобрен тип, а освен това е преминала периодична проверка съгласно Протокол № 4-38-20 от 30.10.2020 г. с валидност 1 година съгласно т. 31 от Заповед № 1-616/11.09.2018 г. на председателя на Държавната агенция за метрологичен и технически надзор относно периодичността за извършване на последваща проверка на скоростомери, издадена на основание чл. 43, ал. 4 от Закон за измерванията. С оглед на това съдът намира, че техническото средство е било технически изправно в момента на отчитане на скоростта на движение на процесния автомобил и същата е коректно посочена в акта и наказателното постановление. Видно от представените доказателства, системата

работи в зададен режим за приближаващи или отдалечаващи се автомобили, поради което не е възможно да е отчела скоростта на друго МПС, преминаващо покрай автомобила на касатора в обратната посока. Поради това са неоснователни възраженията на касатора за недоказаност на авторството на нарушението.

С оглед на гореизложеното се доказва от обективна и субективна страна извършването от А. на нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, доколкото не се установява по делото да е въведена с пътен знак различна от посочената в тази норма пределна скорост за управление на МПС в населено място. Правилно е приложена санкционната разпоредба на чл. 182, ал. 1, т. 6 от ЗДвП предвид установеното превишение на скоростта с 59 км/ч в населено място след приспаднатото допустимо отклонение от 3 %.

На следващо място, по отношение на реда за установяване на нарушението и налагане на санкцията следва да се посочи, че съгласно нормата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП при нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, за което не е предвидено наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство или отнемане на контролни точки, се издава електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител. В настоящия случай за извършеното нарушение е предвидено наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство, поради което този ред не е приложим.

Неоснователни са и доводите за приложение на чл. 28 от ЗАНН, съгласно който „за маловажен случай на административно нарушение наказващият орган не налага наказание на нарушителя, като го предупреждава писмено, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на предупреждението, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание“. Превишение на скоростта на движение в населено място с над 50 км/ч не е маловажно нарушение и крие съществен риск от възникване на ПТП и причиняване на вреди. Необходимостта от пътуване поради професията на касатора не е причина за уважаване на претенцията му, тъй като той не е възпрепятстван да се придвижва в пространството по алтернативни начини.

С оглед на изложеното, настоящият съдебен състав намира, че не са налице посочените в жалбата касационни основания, атакуваното съдебно решение е правилно, валидно и допустимо, поради което следва да бъде оставено в сила, а касационната жалба да бъде оставена без уважение.

По гореизложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд – София град, XXII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3091 от 09.08.2022 г. по н.а.х.д. № 4172/2022 г., НО, 108-ми с-в на СРС, с което е потвърдено Наказателно постановление № 21-4332-015613/2021 г., издадено от началник сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
ЧЛЕНОВЕ: